

פרק ב'

פסוק א' - בכ"א לחדש השביעי הוא חדש תשרי, היה דבר נבואה מד' אל חגי הנביא.

פסוק ב' - תגיד לזרובבל מושל יהודה, וליהושע הכה"ג, ואל יתר העם.

פסוק ג' - מי מכם שגלה מירושלים ועדיין חי, אשר ראה את ביהמ"ק הראשון שבנה שלמה בכבודו ותפארתו, ועכשיו כשיראה את ביהמ"ק השני, יחשב בעיניו כאילו אינו כלום.

פסוק ד' - אעפ"כ לא ירפו ידיכם מלבנותו, אלא התחזקו ובנו הבית כי אני אתכם.

פסוק ה' - אם תעשו את הדבר שכרתי אתכם ברית עליו והוא התורה והמצוות, ורוח הנבואה עדיין שורה על הנביאים, בגלל זה לא תפחדו כי תצליחו.

פסוק ו' - כי כה אמר ד' צבקות, משתכלה מלכות פרס, תקום עוד מלכות למשול עליכם, היא מלכות יון, אך היא תמשול מעט זמן, וארעיש את השמים והארץ, את הים והיבשה עם הניסים שאעשה ע"י בית חשמונאי.

פסוק ז' - ואחריד את כל הגוים, ואעורר בלבבם שיבואו לראות את כבוד ביהמ"ק, ויביאו אתם דברים נחמדים של כסף וזהב, ואמלא את ביתי בכבוד, אמר ד' צבקות.

פסוק ח' - הלא כל הכסף והזהב שייכים לי, ולכן אעורר בלב הגוים שיבואו עם הכסף והזהב לביהמ"ק.

פסוק ט' - כבוד הבית הזה השני יהיה גדול מכבוד הבית הראשון שבנה שלמה בגבהו, (וי"א שיהיה גדול במנין השנים שיעמוד) אמר ד' צבקות, בירושלים אתן שלום, אע"פ שבכל הארץ יהיו מלחמות, נאום ד' צבקות.

פסוק י' - בכ"ד לחדש התשיעי הוא חדש כסלו, בשנה השניה למלכות דריוש, היה דבר נבואה מד' אל חגי הנביא.

פסוק י"א - כה אמר ד' צבקות, תשאל את הכהנים דיני התורה, שמא שכחו בגלות דיני קדש וטומאה וטהרה.

פסוק י"ב - וכך שאל אותם: מה הדין אם אדם יחזיק בשולי בגדו, בשר שבדילים ממנו בגלל טומאה, כגון שרץ או נבילה שהם אב הטומאה, הרי נעשה בגדו ראשון לטומאה, ושוב נגע בגדו בלחם ונעשה הלחם שני לטומאה, והלחם נגע בתבשיל (נזיד) ונעשה התבשיל שלישי, והתבשיל נגע ביין או בשמן או במאכל, ונעשו היין או השמן או המאכל רביעי, האם יש דין רביעי לטומאה, השיבו לו שלא נטמא, ובאמת טעו בזה, כי בקדש יש רביעי לטומאה. (כל המאכלים שהוזכרו היו של קדש).

פסוק י"ג - חזר חגי ושאלם, מה יהיה אם כל הנ"ל קרה בטומאת מת שהוא אבי אבות הטומאה, נמצא הבגד אב הטומאה, הלחם ראשון, התבשיל שני, היין או השמן או המאכל שלישי, האם יש כאן דין טומאת שלישי, כאן השיבו לו תשובה נכונה, שהוא טמא.

פסוק י"ד - אמר להם חגי, כמו שהנכם טועים בהלכות אלו, כך אתם טועים בהלכות נוספות, ואם לא תשימו לב ללמוד את ההלכות, כל מה שתקריבו לפני ד' יהיה טמא.

פסוק ט"ו - עכשיו התבוננו, מה היה לפני היום הזה שהתחלתם לבנות, לפני ששמתם אבן על אבן, להכין את היסוד בשביל לבנות את היכל ד'.

פסוק ט"ז- מה היה לפני שהתחלתם לבנות, הייתם באים אל ערימת תבואה לקחת עשרים מדות ומצאתם רק עשרה, הייתם באים אל היקב לשאוב חמישים מדות יין, שנקרא בשם פורה, היורד מהגת (מקום דריכת ענבים), ומצאתם רק עשרים.

פסוק י"ז- הייתי רגיל להכות את תבואתכם, בשדפון, היינו שהזרע מתרוקן מהנרתיק, ירקון, היינו שהתבואה נהפכת לגוון ירוק, וברד ירד על התבואה, ואעפ"כ לא למדם מוסר ולא שבתם אלי.

פסוק י"ח- שימו לבכם מהיום הזה והלאה, הוא יום כ"ד לחדש התשיעי הוא חדש כסלו, מהיום שחידשו את יסוד ההיכל.

פסוק י"ט- האם יש לכם זרע באוצר התבואה (במגורה), הרי הוצאתם הזרע לזריעה ורק מעט נשאר לכם, התאנה הרמון ועץ הזית לא הצמיחו פְרִיָם, אך מיום זה אשלח לכם ברכה.

פסוק כ'- היה דבר נבואה פעם שניה אל חגי בכ"ד לחדש כסלו.

פסוק כ"א- אמור אל זרובבל מושל יהודה, כך אמר ד' אני מרעיד את השמים ואת הארץ, הכוונה שיהיו מלחמות בתקופת מלכות פרס.

פסוק כ"ב- אהפוך כסא מלכויות, ואשמיד את החוזק של מלכויות הגוים, אהפוך את המרכבה יחד עם רוכביה, ירדו לקבר הסוסים יחד עם רוכביהם, הם יהרגו כל אחד בחרב אחיו.

פסוק כ"ג- אומר ד' צבקות באותו יום אקח אותך זרובבל בן שאלתיאל שאתה עבדי, ואשגיח עליך תמיד לשמור עליך, ואומר זאת במשל, כמו טבעת שיש עליה חותמת שהאדם אינו מסיר אותה מידו ביום ובלילה, כי בך אני בוחר, נאום ד' צבקות.